

HERNOLD FRUZZSINA

Mikor kiégnek a csillagok

Kora tavaszéjjel, hideg leheletfüstben
Kétféle kopogás a macskaköveken.
Fogod a kezem,
Ha elvesznék,
Fogom a kezed,
Mert félek, hogy elvesztelek,
Mikor kiégnek a csillagok.

Uticalámpafényben utolsó égi sóhajok.
Sötét van,
A világra este nem les többet az ég,
Lehunyta ezer óvó szemét.

A fénytelen éjben én is vak vagyok,
Nem látom a távolodó alakot.
Tapogatom a tűnő tenyeret,
Keresem az ujjamba markoló kezeket,
De nem érzem a megszokott illatot.
Múló éjszakába olvadt, aki itt hagyott.

Echo

Nárkisszosz,
Ki a tükörből rám
Kacéran mosolyogsz.
Mit keresel?
Dicsérő szavakat?
Hát vedd el!
Bókokat?
Mondok, ha kell!
Mitől ég heves láng

Szemedben?
Miért bámulsz így,
Mocskos önelégülten?
Azt várod, hogy én is
Ugyanígy kacagjak?
Hisz megtettem már...
Tükörképe vagyok
A tükörbeli alaknak.

Időtlen

Kizuhantam az időből,
Órák, napok nélkül.
Csak egy perce, hogy megérkeztem,
Pedig már évek óta itt vagyok.
Régen volt, hisz tegnap történt,
Nem emlékszem, mikor születtem,
S nem tudom, idén mennyit írunk,
Nevem, korom ismeretlen.

Félek-e még a sötétben?
Rég jártam az állatkertben?
Süllyesztek-e kishajókat?
Építetek-e homokvárat?
Híszek-e a Mikulásban?
Röptetek-e papírsárkányt?

Vagy már évek óta
Csendben üldögélek
Roskadozó karosszékben,
Fakó hajjal, ráncos arccal
Merengek a léha múlton,
Bohó éjen, vad holnapon,
Vénülő elmébörtönömben,
Egyedül az intézetben?...

Piros lámpás kegyed

Könnyű préda,
Használt céda.
Ékszerért játékszer.
Tűsarokkal átszúrt szívek
Repednek.
Vérző Achilles-inak
Hagynak vörös foltot
Gallérokon,
Gavallérokon.
Karjaik közt szennyezem be nevük
Bohó mocskommal,
Míg eljön a hajnal.
S ahogy felkel a nap,
Újjászületek,
S kacagva hajtom idegen párnámra fejed.

Testközelben

Testközelben. Éjjel remegve.
Holnapot várni. Napfelkelte.
Lehull a szövet. Földre húz teste.
Leszállt az este. Tiéd vagyok. Enyém leszél.
Veled, reggel, kusza kezekkel, álmos ágyban, vérző vágyban.
Örök éjjel, küzdő hévvel, durva kéjjel, rettegéssel.
Másnap is, talán tovább.
Csak még ezt, az utolsó órát.
Mintha nem lenne vége,
mintha nem térnénk észre,
mintha nekifutnánk,
mintha lezuhannánk,
mintha élnénk, lélegeznénk egymás használt leheletét.
Mintha ez lenne az élet, mintha ez lenne az álom,
éjjel veled s reggel az ágyon, karjaidban mintha én feküdnék...